

HIUKAN HISTORIALLISTESTA KOKEMUKSESTA*

Nykyisen kommunistipolven edustajat eivät tunne riittävästi marxilaisten pikkuporvarillista sosialismia vastaan käymän taistelun historiallista kokemusta. Monien muistista on häipynyt mm. se alituinen ja ajoittain vaikea taistelu, jota Marx ja Engels joutuivat käymään I Internationaalin riveissä pikkuporvarillista vallankumouksellista suuntausta, bakunismia vastaan.

1. I INTERNATIONAALIN TAISTELUSTA BAKUNISMIA VASTAAN

Bakunin sai itselleen kannattajia etupäässä silloisen Euroopan taloudellisesti takapajuisista maista, kuten Italiasta, Espanjasta, Sveitsin romanisista kantoneista, kapinahengen tartuttamista talonpojista, kaupunkien pikkuporvariston köyhtyneistä aineksista, lumpenproletaarien keskuudesta sekä jossain määrin vielä epätoivon valtaan joutuneista työläisistä.

Bakunistit suhtautuivat vihamielisesti Marxin ja Engelsin kannanottoihin monista sen ajan kysymyksistä. Tämä

* O. W. Kuusinen on kirjoittanut tämän artikkelin NKP:n Keskuskomitean helmikuun (1964) kokouksen valmistelujen yhteydessä ja se julkaistiin ensimmäisen kerran kirjan venäjänkielisessä laitoksessa. *Toim. huom.*

koski työväenluokan itsenäisten puolueiden perustamista kaikkiin maihin ja näiden puolueiden lujittamista, työläisten elinehtojen parantamiseksi ja demokraattisten oikeuksien turvaamiseksi ym. käytävän luokkataistelun tehtäviä. Bakunistit vastustivat jopa tavallisia lakkojakin tunnustaen vain yhteiskunnallisen vallankumouksen toimeenpanemiseksi julistettavan yleislakon. Sanalla sanoen, jos he olivatkin vallankumouksellisia, niin heidän vallankumouksellisuutensa oli luonteeltaan pikkuporvarillista eikä proletaarista.

Bakunismiin ja marxilaisuuden pahimman erimielisyyden syynä oli Bakuninin ja hänen kannattajiensa kielteinen suhde *tieteellisen kommunismin* periaatteisiin. He eivät halunneet kuulla puhuttavankaan siitä, että kyseessä olevan yhteiskunnan historiallisen kehitysasteen erikoisuuksien, tuon yhteiskunnan luokkavoimien ja niiden keskinäissuhteen huolellinen objektiivinen arviointi on menestyksekään taistelun ja voittoisan vallankumouksen välttämätön ehto.

Näitä marxilaisen tieteen ja politiikan alkeellisia vaatimuksia bakunistit pitivät pelkkinä opportunistimin ja pelkuruuden sanelemina verukkeina. He sanoivat: se, jonka tunteet ja toivomukset ovat vallankumouksen puolella, älköön hukkatko aikaa vallankumouksen luokkaedellytysten tutkimiseen. Hän lähteköön suoraa päätä nostattamaan joukkoja kapinaan! Eri maissa puhjenneiden vallankumouksellisten kapinoiden jälkeen päättehtävä oli bakunistien mielestä aivan yksinkertainen: oli paisutettava hajanaiset kapinat »maailmanvallankumoukseksi». Sen oli määrä hävittää kaikki valtiot ja julistaa rajaton yksilön vapaus — jokainen tehköön mitä tahtoo, kukoistakoon anarkia... Bakunistit olivat niin muodoin anarkismiin kallistuvan pikkuporvarillisen kommunismin edustajia.

Käytännössä bakunistien kuumeinen vallankumouksellisuus kuitenkin ilmeni vain suuriäänisinä fraaseina ja kiukkuisina hyökkäilyinä I Internationaalien marxilaista johtoa vastaan. Mutta kun bakunistit yrittivät toteuttaa seikkailuhenkisiä iskulauseitaan (vuoden 1873 Espanjan vallankumouksen päivinä tai Italian salaliiton aikoina kesällä 1874) heidän yrityksensä menivät joka kerta täydellisesti myttyyn. Se joudutti bakunismiin lopullista rappeutumista.

2. BÖLŠEVISMIN TAISTELUSTA SOSIALISTIVALLANKUMOUKSELLISIA VASTAAN

Tärkeimpänä mutta ei ainoana työväenliikkeen sisällä vaikuttavana vihollisena oli II Internationaalien kaudella oikeistolainen opportunisti — menševismi. Kaikkialla maailmassa tiedetään hyvin, millaista taistelua leniniläinen puolue on käynyt tuota vihollista vastaan. Monet sen sijaan ovat unohtaneet tai eivät ole lainkaan tienneet, millaisen taistelun bolševismi on joutunut käymään työväenliikkeessä toista vaarallista vihollista vastaan.

V. I. Lenin kirjoitti v. 1920: »Ulkomaille ei vielä tiedetä riittävän hyvin sitä, että bolševismi kasvoi, muodostui ja karaistui monivuotisessa taistelussa *pikkuporvarillista vallankumouksellisuutta* vastaan, joka vivahtaa anarkismiin tai lainaa siitä jotakin ja poikkeaa kaikissa oleellisissa seikoissa proletariaatin johdonmukaisen luokkataistelun ehdoista ja vaatimuksista.»

Lenin tarkoitti tässä sosialistivallankumouksellisten (eserrien) puoluetta. Kuten tunnettua, se oli koostumukseltaan pääasiallisesti sivistyneistöpuolue, joka ilmensi Leninin sanojen mukaan eniten pikkuporvarillisen vallankumouksellisuuden tendenssiä.

Bolševismin taistelua sosialistivallankumouksellisten puoluetta vastaan käytiin monilla eri suunnilla. Eritellesään eserräläisen maailmankatsomuksen päävikoja Lenin asetti kuitenkin ensi sijalle seuraavan:

»...*Tämä puolue, joka kielsi marxilaisuuden, ei halunnut millään käsittää (ehkäpä on oikeammin sanoa, ettei se voinut käsittää), että ennen kuin ryhdytään poliittiseen tekoon on otettava huomioon täysin objektiivisesti luokkavoimat ja niiden keskinäiset suhteet.*»

Tämä oli eserräläisen vallankumouksellisuuden pikkuporvarillisen luonteen tärkein tunnusmerkki.

Vuosi 1917 osoitti havainnollisesti, kuinka suunnattoman suuri merkitys Venäjän proletaarisen vallankumouksen valmistelutyölle oli sillä taistelulla, jota bolševikit kävivät joukkojen irrottamiseksi eserrien vaikutusvallasta. Silloin, helmikuun porvarillis-demokraattisen vallankumouksen jälkeen eserrät yhdessä menševikkien kanssa toimivat porvariston tärkeimpänä tukena ja heillä oli laajalti kannatusta työtätekevien keskuudessa. Vielä heinäkuun alkupäivinä, Neuvostojen ensimmäisessä edustajakokouksessa,

eserillä ja menševikeillä oli takanaan kokousedustajien valtaenemmistö (runsaan tuhannen edustajan joukossa oli vain 105 bolševikkia). Ratkaisevana tehtävänä oli silloin temmata monimiljoonaiset työväen, talonpoikaiston ja sotaväen joukot irti pikkuporvarillisen demokratian vaikutusvallasta.

Mitä kiihvain taistelu puhkesi varsinkin sotilaskomiteoissa bolševikkien vaatiessa, että oli tehtävä loppu Venäjän osallistumisesta imperialistiseen sotaan. Väliaikainen hallitus, jossa eserrät ja menševikit olivat mukana, lupaili Venäjän imperialistisille liittolaisille jatkaa yhteistä sotaa ratkaisevaan päätökseen asti. Samaan aikaan eserrät ja menševikit vakuuttelivat kansanjoukoille, ettei se ollut enää imperialistista sotaa, vaan »isänmaan puolustusta». Eserrät muuten esiintyivät kaikkialla »vallankumouksellisen maanpuolustusaatteen» vasemmistolaisen naamion suojassa.

Ja miten kävi? Bolševistinen puolueemme sai 3—4 kuukaudessa temmatuksi monimiljoonaiset työläisten, talonpoikien ja sotamiesten joukot irti pikkuporvarillisen vallankumouksellisen sanahelinän lumoista. Bolševikit kykenivät osoittamaan joukoille, että ultravallankumouksellisilla korulauseilla verhoutuneet pikkuporvarillisen demokratian puolueet olivat lyöttäytyneet yhteen väliaikaisen hallituksen, Venäjän porvariston ja sen imperialististen liittolaisten kanssa, että nuo puolueet kannattivat »sotaa voittoisaan loppuun asti».

Tuloksena oli, että lokakuun lopulla 1917 työtätekevien joukot kokoontuivat jo Leninin puolueen lippujen alle, joihin oli kirjoitettu: »Rauha, leipää, vapaus!» Bolševikit valloittivat puolelleen *työläis- ja talonpoikaisedustajien neuvostojen enemmistön koko maassa ja lähes puolet 10-miljoonaisesta armeijasta.*

Lokakuun vallankumouksen voitto saattoi päätökseen eserrien ja menševikkien paljastuksen — sekä itsepaljastuksen! (Oikeisto-)eserrät ja menševikit eivät voineet pitempään salata politiikkansa luokkaluonnetta, he loikkasivat, kuten vallankumouksellisten korulauseiden viljelijöille usein tapahtuu, avoimesti aseellisen vastavallankumouksen leiriin. »Vasemmisto»-eserrät tekivät, kuten tiedämme, vielä yhden epätoivoisen tunnuksienvaihtoyrityksen kootakseen lippunsa alle joukot, jotka olivat kääntäneet heille selkänsä, mutta tämäkin yritys meni pian myttyyn, ja huligaanimaisella kapinallaan neuvostovaltaa vastaan »vasemmistolaiset» eserrät taittoivat lopullisesti niskansa.

3. TROTSKISMINVASTAISEN TAISTELUN KOKEMUKSESTA

Kolmas historiallinen esimerkki on taistelu trotskismia vastaan.

L. Trotski oli jo puolueen toisesta edustajakokouksesta (1903) alkaen käynyt taistelua Leniniä ja bolševikkeja vastaan, pysytellen sovittelyllä kannalla menševikkeihin nähden ja useimmiten suoranaisesti omaksuen menševistisen asenteen. Ensimmäisen maailmansodan aikana Trotski kokosi johtonsa alle pienen »väliryhmäläisten» ryhmittymän, joka kesällä 1917, vallankumouksellisen tilanteen kypsyessä Venäjällä, ilmoitti tunnustavansa kaikki bolševikkien perusväittämät ja hyväksyttiin puolueeseen.

Alkuvuodesta 1918 yhtenä bolševikkipuolueen tärkeimpänä tehtävänä oli saada maa irrotetuksi sodasta. Nuoren neuvostotasavallan pelastamiseksi oli silloisessa vaikeassa tilanteessa suostuttava väliaikaiseen rauhansopimukseen Saksan kanssa saksalaisten imperialistien asettamilla raskailta ehdoilla.

Trotski, joka johti neuvostovaltuuskuntaa Brest-Litovskin rauhanneuvotteluissa, kuitenkin rikkoi törkeästi Leninin ohjetta ilmoittaen Saksan edustajille, että neuvostohallitus kieltäytyy allekirjoittamasta rauhansopimusta, mutta lopettaa sotatoimet ja kotiuttaa armeijansa. Tämä Trotskin petturimainen tempaus merkitsi samaa kuin jos hän olisi julistanut saksalaisille, että portit ovat selkoselällään heidän armeijoidensa etenemistä varten... Juuri siten saksalainen sodanjohto ymmärsikin seikkailija Trotskin menettelyn käyttäen sitä verukkeena neuvostoalueiden uusien anastusten toimeenpanemiseksi.

Trotskilaisuudelle oli yleensä luonteenomaista huutava piittaamattomuus reaalisen tilanteen vaikeuksista, tempuilu vasemmistolaisilla fraaseilla, »vallankumouksellisen sodan» iskulauseilla, jotka käytännössä saattoivat vain johdattaa neuvostomaan imperialistien asettamaan ansaan. Samaan aikaan Trotski ja hänen hengenheimolaisensa kylvivät tappiomielialoja puolueen ja työväenluokan keskuuteen.

Käyttäen hyväkseen Vladimir Iljitšin sairautta Trotski aloitti syksyllä 1923 järjestelmällisen ryhmäkuntataistelun kommunistipuolueen riveissä kohdistuen katalan iskunsa puolueen leniniläisen politiikan päälinjaan. Trotski ja hänen hengenheimolaisensa eivät uskoneet itse ja koettivat

horjuttaa muiden uskoa vallankumouksellisten työläisten ja talonpoikien luoviin kykyihin, kielsivät sen Leninin toteamuksen, että sosialismin rakentaminen Neuvostoliitossa on mahdollista. Kuten Kominternin Toimeenpaneva Komitea aikoinaan tähdensi, se ei ollut »enempää eikä vähempää kuin Venäjän sosialistisen vallankumouksen edellytysten kieltämistä».

Itse asiassa trotskilaiset samoin kuin oikeistososialidemokraatit, menševikit ja monet muutkin, kehottivat Neuvostoliiton työläisiä laskemaan aseensa sosialismin puolesta käytävän taistelun vaikeuksien edessä. Ero oli vain siinä, että trotskilaiset peittelivät antautumismielialojaan »vallankumouksellisen sodan» lipun heiluttelulla. Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue tuomitsi XIII puoluekonferenssin yksimielisellä päätöksellä (tammikuussa 1924) trotskilaisen opposition ja sen toimintaohjelman *pikkuporvarillisena* marxilaisuudesta poikkeamisena. Kommunistisen Internationaalien V kongressi (kesäkuu — heinäkuu 1924) antoi täyden tukensa NKP(b):n päätökselle.

Zinovjevin puolueenvastaisen ryhmäkunnan liityttyä trotskilaisiin tästä trotskilaisblokista tuli kaikenlaisten puolueen tuomitsemien ja kaupunkilaisen pikkuporvariston tyytymättömyyttä heijastavien aineiden sekä kapitalistisen yhteiskunnan entisten hallitsevien luokkien rippeiden yhteinen kokoomus. Mitä pitemmälle aika kului, sitä enemmän trotskilaisblokin ryhmäkuntataistelu muuttui luonteeltaan *neuvostovastaiseksi* taisteluksi.

Trotskilaisuus ei paljastanut neuvostovastaisia kasvojaan pelkästään sisäpolitiikan kysymyksissä. Sen seikkailuhenkinen provokatorinen linja tuli ehkä vielä selvemmin esiin *imperialistisen sodan vaaran* kasvun yhteydessä. Kuten näimme Brestin rauhan tapauksessa, Trotski ja hänen hengenheimolaisensa yrittivät alun alkaen pakottaa neuvostohallituksen lähtemään seikkailunomaisen ulkopolitiikan tielle, joka olisi antanut imperialisteille toivotun tekosyyntä sodan aloittamiseen Neuvostoliittoa vastaan. Kun sitten tuon hankkeen täydellinen toivottomuus kävi ilmeiseksi, trotskilaiset niin Neuvostoliitossa kuin muissakin maissa keskittivät ponnistuksensa *sodanvaaran torjumisen sabotaasiin*.

Me tiedämme, että kysymys suhtautumisesta imperialististen sotien uhkaan on jo kauan ollut maailman kommunistisessa liikkeessä ajankohtainen. Kominternin Toimeen-

paneva Komitea piti VIII täysistuntonsa keväällä 1927, oloissa jolloin sodanvaara oli vakavasti kärjistynyt Englannin katkaistua diplomaattiset ja kauppasuhteet Neuvostoliittoon. Tärkeimpänä keskustelunaiheena tuossa täysistunnossa oli kysymys Kommunistisen Internationaalin tehtävistä sodan ja sodanvaaran torjumiseksi. Pitäen ohjeena Leninin oppia me omistimme täysistunnossa päähuomion käytännöllisiin tehtäviin sodanuhan poistamiseksi. Entä Trotski? Hän piti pitkän puheen kajoamatta vahingossakaan sodanvaaran torjumiseen. Me emme saaneet kiskotuksi hänestä ainoatakaan ehdotusta tämän kysymyksen johdosta, vaikka se oli täysistunnon huomion keskipisteenä. Hän käytti puhujankoroketta puoluevastaisten tarkoituksperiensä ajamiseen esittämällä kyynisen lausunnon, että hänen mielestään »puoluekomento on kaikista vaaroista vaarallisin»!

Kominternin TpK:n täysistunto antoi tuosta Trotskin provokatorisesta asennoitumisesta ansaitun arvion. Täysistunto totesi, että hänen koko käyttäytymisensä »oli omiaan vaikeuttamaan nykyisen ajankohdan vallankumouksellisten tehtävien ratkaisemista: kaikkien vallankumouksellisten voimien liikekannallepanoa ja koko kansainvälisen työväenluokan herättämistä taisteluun imperialistisen sodan ehkäisemiseksi».

Siten trotskilaisblokin johtajat luisuivat niin syvälle, että alkoivat vastustaa neuvostosynnyinmaan puolustamista imperialistien hyökkäysuhalta. He olivat valmiita tukeutumaan sosialismin vannoutuneimpiin vihollisiin imperialismin leiristä voidakseen näiden hyökätessä Neuvostoliiton kimppuun antaa neuvostovaltiolle iskun selkään.

Kuten tiedämme, trotskilaisuuden pääpukarit eivät rajoittaneet toimiaan vain Neuvostoliittoon. He pyrkivät kokoamaan muissakin maissa siipiensä suojaan ryhmäkuntalaisia ja kommunismin luopioita tavoitteenaan *kansainvälisen kommunistisen liikkeen yhtenäisyyden murtaminen*.

Siinä tarkoituksessa he ottivat missä suinkin saivat yhteyksiä sekä oikeistolaisiin että vasemmistolaisiin puolueenvastaisiin aineksiin. He eivät kaihtaneet ojentaa kättä myöskään kommunistipuolueista erotetuille parantumattomille opportunisteille. Mikä sitten yhdisti kaikkia näitä »ultravasemmistolaisia» ryhmiä ja oikeistolaisia luopioita samaan riettaiden liittoon trotskilaisten kanssa? Siihen on vain yksi vastaus: vihamielisyys Neuvostoliittoa kohtaan,

leniniläistä puoluettamme, Kommunistista Internationaalia kohtaan.

Niinpä esim. Saksan kommunistipuolueessa ns. Maslovin — Ruth Fischerin »ultravasemmistolainen» ryhmä julistautui venäläisten trotskistien aktiiviseksi toimintakumppaniksi. Kahdentoista kommunistipuolueen edustajista muodostettu erikoiskomitea käsitteli Maslovin—Fischerin ryhmän johtajien asiaa Kominternin TpK:n VII laajennuksessa täysistunnossa (marraskuu — joulukuu 1926). Sanotun komitean raportin nojalla Kominternin TpK vahvisti täysistunnossaan kyseisen ryhmän viiden johtohenkilön erottamisen Saksan Kommunistisesta Puolueesta ja Kommunistisesta Internationaalista. Täysistunnon päätöksessä korostettiin, että mainitut henkilöt »eivät ole kommunisteja eivätkä työväenliikkeen taistelijoita, vaan pelkkiä proletarisen vallankumouksen luopioita, jotka kohdistavat järjestelmällisesti mitä alhaisimpia hyökkäyksiä Kommunistisen Internationaalin politiikkaa vastaan». Sitten on käynyt ilmi, että juuri sama saksalainen luopioryhmä ahersi trotskilaisen »IV Internationaalin» perustamispuuhissa, saman kuolleenasyntyneen »Internationaalin», jonka ääni on viime aikoina alkanut uudelleen kuulua löyhkäävästä hautaholvista.

Sellaista oli trotskilaisuus teoissa. Mutta jos joku koettaisi arvostella trotskilaisia heidän sanojensa eikä tekojensa perusteella, hän saisi heistä vallan väärän kuvan. Poliittinen valheellisuus oli niin olennainen elementti trotskilaisten kaikessa taktiikassa, että tämä heidän ominaisuutensa ansaitsee erikoista erittelyä. Se on luullakseni opettavaistakin. Osoittaahan viime vuosien kokemus, että trotskismiin vanha taktillisten menetelmien järjestelmä on jälleen herännyt henkiin. Siitä on jopa tullut taktillisen taidon esikuva maailman kommunistisen liikkeen riveissä vaikuttaville nykyajan pikkuporvarillisille hajottajille.

Omistan erityistä huomiota seuraaviin trotskismiin taktiikan luonteenomaisimpiin piirteisiin:

1) *Trotskilaisten totuudenpelko*. Jo vuonna 1911, Trotskin yrittäessä muodostaa Potresovin oikeistososialistisen ryhmän ja vperjodilaisten otzovistiryhmän puolueenvastaista blokkia V. I. Lenin lausui, että Trotski harjoittaessaan puolueenvastaista politiikkaa »lähtee seikkailun ja hajaanuksen tielle». Selittäen, miksi Trotski peittelee vperjodilaistryhmän ryhmäkuntaisuutta Lenin kirjoitti: »Tästä kiistat-

tomasta totuudesta Trotski on vaiti sen vuoksi, että hänen politiikkansa reaaliset tarkoitusperät eivät kestä totuutta...» Hiukan etempänä Lenin lisää ironisesti: »Seikkailijan aseman olemus onkin juuri siinä, että hänen täytyy luovia alituisesti.» Nämä sanat Lenin on alleviivannut kahdesti.

Trotskin puolueenvastaisen taudin leniniläinen diagnoosi on osoittautunut täysin paikkansapitäväksi myös neuvostokaudella. Trotskilaisten koko ryhmäkuntataistelu oli läpeensä kaksinaamaista. Heidän todelliset tavoitteensa osoittautuivat niin epäkauniiksi, että he eivät voineet julistaa niitä avoimesti. *Totuus osoittautui sietämättömäksi* trotskilaisille ryhmäkuntalaisille. Heidän täytyi julkisissa puheissaan taaskin *alituisesti luovia*.

Trotskilaiset eivät voineet sanoa työläisille pyrkivänsä puolueen kahtiajakoon. Ei, he sanoivat muuta: mekin kannatamme puolueen yhtenäisyyttä, me vain vastustamme »puolueaparaatin edustajia», vastustamme puolueen johtajia. Saatuaan musertavan vastaiskun puoluejärjestöissä sekä teollisuuslaitosten työläisten kokouksissa trotskismin pääpukarit jopa *tuomitsivat* KK:lle osoitetussa kirjeessään *oman ryhmäkuntatoimintansa*. Mutta samaan aikaan he perustivat maanalaisen puolueen, jolla oli oma konspiraatiivinen kurinsa, salainen kirjapainonsa jne.

Trotskilaiset eivät voineet julistaa avoimesti sellaistaakaan tavoitettaan kuin kansainvälisen kommunistisen liikkeen yhtenäisyyden tuhoamista. Päinvastoin, he esiintyivät alussa Kommunistisen Internationaalin yhtenäisyyden puolustajina. Mutta sitten trotskilaiset niin Neuvostoliitossa kuin Saksassakin ryhtyivät samanaikaisesti Zinovjevin ja Trotskin suoranaisia ohjeita seuraten horjuttamaan ilkimielisesti kansainvälisen kommunistisen liikkeen rivien yhtenäisyyttä.

Trotskilaisten luonteenomaisena piirteenä oli siten alituisen ristiriita sanojen ja tekojen välillä. Tässä ei ollut kysymys siitä, etteivät he olisi ymmärtäneet, mikä voima totuudella on politiikassa. Heidän todelliset aikeensa ja tavoitteensa vain olivat sen laatuaisia, etteivät ne sietäneet totuuden päivänvaloa.

2) *Oikeistolaisten tekojen vasemmistolainen naamiointi.* Lenin ironisoi jo ennen Lokakuun vallankumousta varsin kirpeästi Trotskin periaatteellisuuden johdosta. Hän sanoi Trotskista, että vaikka tämä »tapansa mukaan ei ole pe-

riaatteessa samaa mieltä sosiališovinistien kanssa mistään asiasta, mutta *käytännössä* on heidän kanssaan samaa mieltä *kaikesta*.

Vielä neuvostovallan vuosinakin Trotski ja hänen kannattajansa noudattelivat samaa kaksinaamaista linjaa. Sabotoidessaan sosialistista rakennustyötä he peittelivät ultra-opportunistista tendenssiään viittauksilla kuviteltuihin »kansainvälisen vallankumouksen» intresseihin. He naamioivat kaikkien maiden porvariston etujen mukaisen neuvostovastaisen taistelunsa huolenpidolla Venäjän vallankumouksen pelastamisesta »kapitalismin palauttamisen» vaaralta. Ja vihdoin, ponnistellessaan kaikkien kommunismin vihollisten iloksi kansainvälisen kommunistisen liikkeen kahtiajakamiseksi trotskilaiset olivat sotivinaan Kominterniin pesiytynyttä opportunistia vastaan.

Kuten tiedetään, puolueemme pääsi pian selville trotskismien kaksinaamaisuudesta. XV puoluekonferenssi tähdensi erikoisesti, että »puolueen tulee kiinnittää erityistä huomiota trotskilaisen oppositioblokin 'vallankumouksellisen' naamioinnin paljastamiseen ja opportunistisen olemuksen selvittämiseen». Tämän tehtävän puolue suoritti loppuun asti.

3) *Leninin sitaateilla temppuilu taistelussa leniniläistä politiikkaa vastaan.* V. I. Lenin kirjoitti aikoinaan kuuluisassa »Kirjeessä tovereille»: »Marxilaisuus on erittäin syvällinen ja monipuolinen oppi. Sen vuoksi ei ole mitään ihmeteltävää, että *palasia* Marxin teoksista otetuista sitaateista — varsinkin jos sitaatit esitetään *sopimattomassa* paikassa — voidaan aina tavata sellaisten henkilöiden 'argumenteissa', jotka sanoutuvat irti marxilaisuudesta.»

Trotskilaiset hallitsivat täydellisesti tällaista taitoa käyttellä katkelmia Leninin sitaateista, poliittisten vääränrahantekijöiden taitoa. He käsittivät Leninin opin kansainvälisen vaikutusvoiman, olivat selvillä siitä, että on turhaa toivoakaan saada puolelleen vallankumouksellisesti ajattelevia työläisiä tunnustamatta leninismiä ainakin sanoissa.

Sen vuoksi Trotski, joka Leninin eläessä oli taistellut kaksikymmentä vuotta leniniläistä politiikkaa vastaan, katsoi Vladimir Iljitšin kuoltua tarkoituksenmukaiseksi kehoittaa kannattajiaan käyttämään asiayhteydestään irrotettuja Leninin lausuntojen pätkiä hyökkäilyissään Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen leniniläistä politiikkaa vastaan. Siitä lähtien trotskilaiset ryhmäkuntajuonittelijat ja luopiot

eri maissa ryhtyivät harjoittamaan monin tavoin tuollaista taitotempuilla Leninin sitaateilla. He menivät tempuillaan niin pitkälle, että pommittivat Leninin puoluetta ja Kommunistisen Internationaalin johtoa... Leninin sitaateilla, syyttelivät niitä leninismien oikomisesta!

Seuraavassa muutamia muistiin jääneitä tapauksia sanotunlaisesta poliittisesta häpeämättömyydestä. Kominternin TPK:n VII laajennetussa täysistunnossa trotskilaisblokin venäläiset edustajat »todistelivat» irrallisten ja asiaan sopimattomien lainausten avulla, että kaikki jotka puoltavat sosialismin rakentamista yhdessä maassa (Neuvostoliitossa), ovat mukamas revisionisteja. Saksassa »ultra-semmistolaiset» Neuvostoliiton ja Kominternin viholliset — Venäjän trotskilaisien läheisimmät aateveljet — päättivät perustaa oman puolueen, jonka nimenä oli »Leninin liitto» (!). Ranskassa trotskilaisien hajottajien (Susanne Giraud'n ym.) sanomalehti ilmestyi nimellä »Leniniläinen yhtenäisyys». Suurisuimmat trotskismien ulkomaalaisista aseenkantajista julistivat työläisille puhuessaan tunnuslauseeseen »Eläköön leninismi!».

Todellisuudessa trotskilaiset eivät olleet mitään leninismien puolustajia, vaan pahimmanlaatuisia revisionisteja. Historia on vahvistanut täydellisesti arvion, jonka puolueemme XIII konferenssi antoi trotskilaisuudesta jo vuoden 1924 alussa, nimittäin sen, että trotskilainen oppositio oli bolševismien revidointiyritys, se oli suoranaista luopumista leninismistä ja selvästi ilmenevää pikkuporvarillista poikkeamista.

4) *Parjauksen on trotskilaisien tärkein ase.* Trotskilaiset hankkivat aikoinaan kansainvälistä kuuluisuutta Neuvostoliittoon ja kommunistiseen liikkeeseen kohdistuvien halpamaisten parjausten nokkelina sepustelijoina. Nykyään monet ovat kuitenkin jo unohtaneet, että nimenomaan trotskilaiset kommunistien luopiot ryhtyivät ensimmäisinä myrkyttämään poliittista ilmapiiriä provokatorisilla parjauksilla proletariaatin diktatuuriin »uudestisyntymisestä» ja »kapitalismin palauttamisesta» Neuvostoliittoon, neuvostojohtajien muka valmistelemasta porvarillisesta vallankaappauksesta (»thermidorista»).

Antaakseen parjauksilleen ainakin näennäistä uskottavuuden leimaa trotskilaiset turvautuivat tavallisesti seuraavaan menetelmään: he esittelivät ensin NKP(b):n johdon ja Kominternin Toimeenpanevan Komitean kannanottoja ta-

hallisesti vääristeltyinä, syytellen näitä vääristä katsomuksista, ja sitten »paljastivat» voitonriemua uhkuen nuo katsomukset. Tällaisiin menetelmiin trotskilaisjohtajat turvautuivat sen vuoksi, että jos he olisivat tehneet rehellisesti selkoa vastustajiensa katsomuksista, eivät tyhmimmäkään kuulijat olisi uskoneet trotskilaisia parjauksia. Kurssailematon vieraiden katsomusten vääristely sen sijaan auttoi säilyttämään omatkin poliittiset synnit toisten niskoille.

Niin trotskilaiset jatkoivat, vakuuttaen helisevin korulausein »uskollisuuttaan» vallankumoukselle, samanaikaisesti puolueemme ja Kominternin järjestelmällistä parjausta, pyrkien aivan ilmeisesti saattamaan niiden marxilais-leniniläisen politiikan huonoon huutoon.

On luonteenomaista, miten taantumukselliset porvaristopiirit ja niiden aseenkantajat II Internationaalin riveissä reagoivat trotskilaisten likaiseen sotaan kommunistista liikettä vastaan. Sosialismin viholliset päästivät tyynesti ohi korvien trotskilaisten vallankumouksellisen lavertelun, mutta arvostivat trotskilaisuutta korkealle sen epävallankumouksellisten tekojen vuoksi. Porvarilliset taantumuspierit ottivat NKP(b):tä ja Kommunistista Internationaalia vastaan kohdistetut trotskilaisten taistelutunnukset omaksi sotahuudokseen. Ne ilmeisesti toivoivat trotskilaisten aktiivisuuden johtavan kommunistisen liikkeen hajaannukseen.

Mitä pitemmälle elettiin, sitä selvemmäksi kävi, että trotskilaisten vehkeily koitui työväen asian vannoutuneiden vihollisten hyödyksi.

Suomennettu tätä kokoelmaa varten